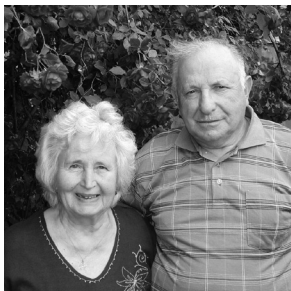

Vincze Anna és Vincze István

Vincze Anna nyugalmazott tanítónő (óvónő) 1935. szeptember 26-án Torockószentgyörgyön született. Elemi iskoláit szülőfalujában, majd a Torockói Egységes Gimnázium keretében végezte, ahonnan a nagyenyedi Magyar Pedagógiai Iskolába került, és 1954-ben itt fejezte be tanulmányait. Ugyanabban az évben Szék községbe neveztek ki tanítónak. Nagy község volt, ahol 4-4 párhuzamos osztály létezett 25-32 létszámmal. Fiatalos, „bethlenes” lendülettel fogott a tanítói munkához. Mivel a gyerekeket többnyire befogták a szülők a mezőgazdasági munkára, napi-heti tevékenység volt a szülőlátogatás az iskoláskorú gyerekek beiskolázása érdekében. Több éven keresztül részt vett felnőttoktatásban, népszámlálásban, nőszövetség, vöröskereszt

és egyéb kulturális tevékenységek megszervezésében.

Öt évig tanított Széken. 1960-ban házasodtak össze Vincze Istvánnal, és határozták el, hogy megpróbálnak eljönni Székről, hogy közelebb kerüljenek a szülőkhöz. Így is történt: a Torockószentgyörgyi Elemi Iskolába került. Innen már közös az útjuk és tevékenységeik.

Vincze István nyugalmazott tanító 1937. január 21-én született a Kolozs megyei Magyarokiskapuson. Elemi iskoláit szülőfalujában végezte, a felső ciklust a községközpontban, Magyarokiskapuson. Innen a kolozsvári Magyar Pedagógiai Iskolába került, és 1955-ben fejezte be a tanítóképzőt. Szék községbe kapott kinevezést az év őszén, és 1960-ig ott tevékenykedett mint tanító. Ebben az időszakban volt katoná, katonaság után visszatért

Székre.

1960-tól Vincze Anna Torockó-szentgyörgyön, Vincze István meg Torockón tanítottak. Vincze István 10 évet tanított a felső cikluson helyettes tanárként. Ez idő alatt tevékenyen részt vett szinte minden nyáron a továbbképző tanfolyamokon (román, természetrajz, tánc, színdarab tanfolyamok voltak), a pedagógiai-módszertani tevékenységekben.

Nagyon sok iskolán kívüli kulturális tevékenységet is végzett. 28-29 évig volt a falu, Torockószentgyörgy fizetésmentes igazgatója. Több éven keresztül végezte a Mezőgazdasági Termelő Szövetkezet keretében a mezőgazdasági tanfolyamot a TSZ-tagok számára, ennek következtében elismerő diplomákat kapott a megyétől. Ugyanakkor végezte a politikai tanfolyamok sorozatát is. Nem divat ma már a TSZ-ről, az akkori rendszer tevékenységeiről beszélni, de Vincze István teszi ezt, hisz abban a korban komoly erőfeszítést, sok plusz és kötelező

közmunkát jelentett a tanítóság, emberekkel való érintkezést, kommunikációt, ami nem volt könnyű feladat.

A leglátványosabb munkát az iskola jelentette, főképp akkor, amikor 1970-ben Szentgyörgyre került. Minden pedagógus életének a lényege az iskolai tevékenység: a betűvetés, a számok birodalmának feltárása, a jóra, szépre való nevelés. Az iskolában lelkiismeretesen elvégzett törődés mellett kulturális műsorokat szerveztek a kultúrótthon keretében a gyerekek bevonásával. Emellett a helybeli ifjúsággal is foglalkoztak. Szinte minden évben volt legalább egy nagyobb méretű műsoros estjük. A betanított színdarabokkal a környék magyar falvait is meglátogatták. Így szerepelni voltak: Torockón, Várfalván, Kövenden, Bágyonban, Sinfalván, Kocsárdon, Csombordon, Lapádon, Kercsedén, Magyarlétán, Tordaszentlászlón (Kolozs megye) és számos más helyen. A falu rossza, a Néma Levente, a Piros rózsza fehér rózsza, A fül, Az ördög mátkája és a Dupla kanyar mellett

számos egyfelvonásos darabot rendeztek.

Minden évben részt vettek a Meg-
énéklünk Románia kulturális seregszemlén,
ahol többször eljutottak a megyei szakaszig.
Nevezetesebb volt a Menyasszonykikérő he-
lyi népviselet- és táncfeldolgozás. Ezeket a
helybeli tanító kollegáikkal együtt rendezték,
szervezték: Gálffy Ilonával és Almási Gyulával.

Mindketten részt vettek az iskolai
pionír- és ifjúsági szervezetek irányításában.
Vincze Anna még Bukarestbe is elment
súlyom-tanfolyamra. Fő tevékenysége az
óvodában volt. Nagyon magasszintű és köz-
kedvelt évszázó műsorai voltak. Sok verset,
éneket, táncot tanított a kicsi gyerekeknek.
Nagyon nehéz körülmények voltak, de minden
évben megérkezett a Mikulás (saját erőből, a
színdarabok előadásából állta a csomag-
osztást, nehezen jutott egy pici csoki). Nem
is beszélve a téli tüzelő beszerzéséről! Sok-
szor kényszerült arra a tanító bácsi, hogy
kollegájával, Simándi Dénessel kimenjen az

erdőre, és fát vágasson.

Mindezek ellenére Vincze István
szavai szerint: „Nehéz volt, de eltelt, ami
megmaradt, hogy mind a feleségem, mind
jómagam megtisztelt és szeretett tanítói
maradtunk a falunak.” Vincze Anna 30-40
apró gyerekkel járta a körtáncot az óvoda
udvarán sok nyáron át, hogy a kollektivisták
munkába mehessenek, és a nagyszülőknél
nyaraló gyerekek duzzasztották az óvodában
a létszámot.

Vincze Anna 1990-ben, Vincze István
pedig 1999-ben vonult nyugdíjba. Munkájukat
értékelték a faluközösség: 2007. április 27-én
díszoklevéllel jutalmazták meg őket a Szent-
györgy Napok keretében (Torockószentgyör-
gyi falunapok). Ez a gesztus – saját beval-
lásuk szerint – nagyon jól esett nekik.

Vincze Anna 36 évet, Vincze István
44 évet dolgozott, együtt összesen 80 évet.
„Feleségem 36, én 44 évet dolgoztam, tanítot-
tam, összesen 80 évet. Így lettünk kis falunk
örökös óvónénije és tanító bácsija.” Megkapó

és egyben szívmengető mondat! Irigylésre méltó titulus! Ezért kezdtem visszaszámlálással a véleményezést, hiszen ebben benne van minden: közel egy évszázad munkája az a munka, melyet mindig hivatásszerűen végezték el megbecsülés, megérdemelt tisztelet, visszajelzett elismerés közepette, amit egy mai pedagógus ritkán kap meg.

Jómagam is tanító vagyok a torockói iskolában és az óvó-tanító házaspár szomszédságában lakom immár 10 éve. Én is óvónéninek és tanító bácsinak szólítom a pedagógus házaspárt. Ez a szokás. Szép szokás. Kicsi és nagy, öreg és fiatal ismeri és tiszteli őket.

16 évvel ezelőtt érkeztem Torockóra kolleganőmmel számba venni új „ott-honunkat”. A községközponti iskolába való bejelentkezés után kísértáltunk Torockószentgyörgyre. Némi érdeklődés után mindenki a Vincze-porta felé irányított minket, ahol ismeretlenül is nagy szeretettel fogadtak bennünket. Mondhatni szülői gondoskodással

vettek körül az első negyedórás beszélgetés után. Az óvónéni anyáskodva tessékelt az asztalhoz, s szóba sem jöhetett a távozás ebéd nélkül. Így kezdődött az ismeretségünk. Kedves, vendégszerető emberek, akik tudták és tudják, hogy a pedagógusi munka hivatás, a lehető legönzетlenebb munka a földkerekségen.

Veres Annamária,
tanító